

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգևածներ ու բռնավորվածներ»:

Մադրեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Դեկտեմբեր 2025,
N11 (175)

Քրիստոս Ծնավ և Հայտնեցավ,

Ձեզ և Մեզ Մեծ Ավետիս

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ԶՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Դեկտեմբեր 2025թ., N11, (175)
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

<u>Քրիստոս ծնավ և հայտվեցավ, ձեզ և մեզ մեծ ավետիս</u>	1
<u>Հրայր Ամիրբեկյան</u> <u>Գիտակցված մեղք</u>	2
<u>Արթնություն</u>	7
<u>Սուրբ Հոգու հղումը</u>	10
<u>Տալիմյան շարժում</u>	12
<u>Վկայություն</u>	14

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:
Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

ՔՐԻՍՏՈՍ ԾՆԱԿ ԵՎ ՀԱՅՏՆՎԵՑԱԿ ՁԵԶ ԵՎ ՄԵԶ ՄԵԾ ԱՎԵՏԻՍ

Սիրելի՛ ժողովուրդ, շնորհավորում ենք ձեզ Սուրբ Ծննդյան և Ամանորի առթիվ: Թո՛ղ 2026 թիվը լինի մեր ժողովրդի համար աղոթքի ու Շնորհքի, Տիրոջ երեսը փնտրելու, հույսի ու մխիթարության տարի: Օր օրի շատանում են մեղքն ու խաբեությունները, մարդիկ դառնում են ավելի դաժան: Անօրենությունը շատանալու պատճառով շատերի սերը մարել է: Մենք մեր աչքերով տեսնում ենք, թե ինչպես է աշխարհը մոտենում կործանման: «Արթուն կեցեք և աղոթք արեք, որպեսզի փորձության մեջ չմըտնեք, հոգին հոժար է մարմինը տկար» (Մատթ. 26:41): Մեկըզմեկ հորդորեք. չլինի թե ձեզանից մեկը խստանա մեղքի խաբեությունով:

Այսօր մեր եկեղեցին կարևոր գործ ունի անելու. այն է՝ խավարի ու անհուսության մեջ գտնվող մարդկանց առաջնորդել դեպի Աստծո Լույսը: Դրա համար մեզ պետք է ծոմով և աղոթքով Աստծո երեսը փնտրել, ունենալ առողջ հավատք և ամենակարեվորը՝ սեր մեկմեկու նկատմամբ: Սիրելի Քրիստոսի Սիրով բոլորին. առանց սիրո չի կարող լինել ճշմարիտ ծառայություն Աստծուն: Ուրեմն, եկե՛ք աղոթքով ու ծոմապահությամբ օգնենք մեր ժողովրդին՝ Քրիստոսին դառնալու և մխիթարություն գտնելու՝ Հավիտենական Կյանքի հույսը ունենալով: «Վասն զի Տէրը ինք ազդարարութեան հրամանով, հրեշտակապետին ձայնովը ու Աստուծոյ փողովը

երկինքն պիտի իջնէ, և Քրիստոսով մեռածները առաջ յարութիւն պիտի առնեն: Ետքը մենք ալ որ ողջ մնացած ենք՝ անոնցմով մէկտեղ պիտի յափշտակուինք ամպերով Տէրոջը առջև ելլելու օդին մէջ, և այնպէս յաւիտեան Տէրոջը հետ

պիտի ըլլանք: Ուստի մէկգմէկ մխիթարեցէք այս խօսքերով» (ԱԹսդ. 4:15-17): ԱՄԵՆ:

*Հայաստանի «Ազետարանի
Հավատքի քրիստոնյաներ»
եկեղեցու խորհուրդ*

ԳԻՏԱԿՑՎԱԾ ՄԵՂՔ

ԱՐԴՅՈՔ ՆԵՐՈՒՄ ՈՒՆԻ՞ ԳԻՏԱԿՑՎԱԾ ՄԵՂՔՆ

Շատերին է հետաքրքրում այս հարցը

Ամեն տեղ և ամեն ժամանակ եղել է ու կա իշխանության խնդիր. օրինակ, նախկինում Կոմունիստական կուսակցությունն էր գլխավորում իշխանությունը, իսկ հիմա իշխանության դեկն այլոց ձեռքում է: Հիմա կոմունիստներն իշխանությունը բացարձակ կորցրել են: Սակայն այն որպես միավոր գրո չէ. կա՛, գործում է և հնարավոր է՝ նպատակ ունենա նորից գալու իշխանության: Հիմա դիտարկենք մարդու հոգևոր աշխարհը. երբ

հայտնվում է Քրիստոս Կյանքը, մեղքի բնության իշխանությունը բացարձակ տապալվում է: Այսինքն՝ ոչ մի մեղք մարդու վրա այլևս իշխանություն չունի, և մարդը է՛լ չի վախենում որևէ մեղքից: Մեղքի իշխանությունը բացարձակ տապալվում է: Աստվածաշնչում տեսնում ենք դրա խորհրդապատկերը. երբ Հետուն մտնում է Քանան, այնտեղի հինգ թագավորությունների թագավորներին գլխատում է, նրանց հետ էլ՝ պետությունների

գորքերը: Ի՞նչ է կատարվում մարդու ներսում. «Արդ մենք այս գանձը հողէ ամաններու մէջ ունինք, որպէս զի զօրութեան առաւելութիւնը Աստուծոմէ ըլլայ, ու ոչ թէ մեզմէ» (Բ Կորնթ. 4:7): Պատկերացրե՛ք մի կալէ աման և դրա մեջ՝ մի մեծ աղամանդ: Սա է քրիստոնյայի վիճակը: Աղամանդը Աստվածային Կյանքն է, հողէ ամանը՝ մարդը: Հովհաննես առաքյալն ասում է՝ Աստծուց ծնվածը մեղք չի գործում և չի էլ կարող գործել: Ինչ է սա նշանակում: Որպեսզի ամեն բան ավելի հասկանալի լինի, պարզենք, թե ի՞նչ է մեղքը: Մեղքը՝ երբ քրիստոնյան հավատում է, որ կյանքը ոչ թե Հիսուսն է, այլ աշխարհի փառքը: Ճշմարիտ քրիստոնյայի համար Կյանքը միայն Հիսուսն է: Նշանակում է ճշմարիտ քրիստոնյան մեղք չի կարող գործել: Գրված է՝ երբ Սուրբ Հոգին գա, աշխարհը կհանդիմանի մեղքի համար, մեղքի, որ Ինձ չհավատացին:

Ես հավատում եմ, որ իմ Կյանքը Հիսուսն է, բայց ես մեղքեր գործում եմ: Ուրեմն, մենք մեղքը պիտի տարբերենք մեղքերից: Երբ Պողոս առաքյալի

ոտքերի տակ ցանկանում էին ցուլ զոհել, հնարավոր է՝ ինչ-որ հպարտության «փոշի» նստեց նրա վրա, բայց նա հպարտության հանդեպ հավատք չուներ, նա չէր մտածում, որ իր կյանքը հպարտության մեջ է: Նա ինքն էր ասում. «Ապրում եմ ոչ թե ես, հապա Քրիստոս որ իմ մեջս կապրի»: Նա չէր հավատում, որ կյանքը հպարտության մեջ է, սակայն հպարտության հարցով խնդիր ուներ: Այսինքն՝ մեղքը նրա վրա իշխանություն չուներ՝ «փարավոնը» ջնջված էր, «Գողիաթը»՝ մեռած, բայց հողի դրսևորումներ վարքի մեջ կան: Դրա համար էլ մենք պետք է մեր անձը ամեն օր մահվան հանձնենք, որքան որ հողը դրսևորվել է մեր մեջ, խոստովանենք, զղջանք: Ինչպես որ երիկամները մաքրում են մարդու արյունը, այնպես էլ խոստովանությունը, աղոթքն ու զղջումը մաքրում են մեզ վրա ամեն օր նստող փառքի փոշին:

Պողոս առաքյալն ասում է, որ Աստված թույլ տվեց, որ սատանայի հրեշտակն իրեն բռնեցքով ծեծի, որպեսզի չհպարտանա: Դա նշանակում

է, որ սատանան ամեն ինչ չէ, որ գիտի: Եթե նա իմանար, որ Աստված է այդ բանի մեջ, որ ծեծելով Պողոսին՝ օգնում էր նրան չհպարտանալու, չէր անի:

Եթե մի օր անցնի՝ ես սխալ թույլ չտամ, մի շաբաթ անցնի՝ էլի թույլ չտամ... մի ամիս հետո կասեմ. «Ես ինչ պակաս աստված եմ»: Գոյություն ունի այսպիսի ուսմունք. «Հռոմի Պապի անսխալականությունը»: Սա մարդկանց տանում է ծայրահեղության: Ես մի եղբոր էի հանդիպել, ասում էր, թե ինքն արդեն տասը տարի է՝ ոչ մի սխալ չի արել:

-Ո՞նց, եղբայր ջան. . . :

-Շատ հասարակ, ես Սուրբ Հոգուն եմ հետևում, ինչ որ Նա ասում է, ես այն եմ անում, ու եթե հիմա դու ինձ ասես, թե այսինչ բանը սխալ ես անում, ոչ թե ինձ ես ասում, այլ Սուրբ Հոգուն:

-Եղբայր ջան, դու թոռնիկ ունե՞ս:

-Չէ՛:

-Որ ունենաս, անունը դիր Հռոմ:

-Բայց ինչու՞ Հռոմ:

-Որ դառնաս Հռոմի Պապ, որովհետև միայն Հռոմի Պապն

է, որ իրեն անսխալական է համարում,- ասացի նրան,- դու՞ ես ավելի լուրջ քրիստոնյա, թե՞ Պետրոս առաքյալը:

-Է՛՛՛, ծաղրու՞մ ես ինձ:

-Բայց նոր դու ասացիր, որ արդեն տասը տարի է՝ ոչ մի սխալ չես արել, և մի հարյուր տարի էլ որ ապրես, էլի Սուրբ Հոգուն ես հետևելու և էլի ոչ մի սխալ չես անելու, այդպես չէ՞: Իսկ այ՝ Պետրոս առաքյալը կեղծավորություն արեց: Մի՞թե դու ոչ մի բան չես արել:

Սիրելիներ, մեղքի իշխանությունն է տապալված, բայց մենք նույն հողն ենք և պետք է միշտ ուշադրություն դարձնենք, որ հողի դրսևորումը չշատանա մեր մեջ: Բայց եթե չհսկենք, կշատանա՛, կշատանա և կառաջանա պրոցես՝ Սուրբ Հոգին մարելու, այսինքն՝ Կյանքը պակասելու: Ուրեմն, իշխանությունը՝ տապալվելու իմաստով, բացարձակ է, բայց մեղքի տապալված բնությունը, որպես գահընկեց արված կուսակցություն, լըրիվ գրո չէ, նա փորձեր է անելու, որ նորից վերականգնվի:

Հիմա այն մասին, որ եթե մարդը գիտակցաբար մեղք է

գործում, արդյո՞ք նրան այն կներվի: Պատմեմ ձեզ մի դեպք. մի բավականին լուրջ, պատասխանատու եղբայր եկել էր ճամբար, զրուցում էր մեզ հետ (ես էի, Պավել, Վրեժ եղբայրները), ասում էր, որ ինքը մեղք է գործել, ու իրեն փրկություն չկա, միևնույն է դժոխք է գնալու, այնպես որ ավելի լավ է, որ ինքնասպանություն գործի: Մենք նրան բացատրում էինք, որ սխալ է մտածում, իսկ ինքն ասում էր.

-Գրված է՝ եթե Տիրոջ քաղցրության համն առնելուց հետո... կամավոր մեղք գործենք, այլևս զոհ չի մնում, միայն թե սպասել ահեղ դատաստանին: Եղբայր ջան, ես գիտեցե՞լ եմ, որ էդ արարքը մեղք է:

-Հա՛:

-Հիմա կամավոր էդ մեղքն արե՞լ եմ:

-Հա՛:

-Հիմա եթե ես կամավոր մեղք եմ գործել, ուրեմն այդ խոսքերն ինձ են վերաբերում. ինձ է՛լ փրկություն չկա:

Մենք եղբայրներով փորձում էինք բացատրել խոսքի էությունը, որ իքը չի հասկանում,

թե ինչ է մեղքը, և ինչ են մեղքերը:

-Մեղքն այն է, երբ դու հավատում ես, որ կյանքը ոչ թե Հիսուսն է, այլ աշխարհը: Եվ եթե քո մեջ դա է, ինչու՞ ես վատ զգում, ինչ արել-չես արել, ուրախացի՞ր, գնա՛ էլի արա... Ինչու՞ ես քեզ վատ զգում, շփոթված ես և ցանկանում ես ինքնասպան լինել... Նշանակում է՝ դու աշխարհի հանդեպ հավատք չունես:

Սիրելիներ՛, չեմ ուզում երկարացնել. այդ եղբորը հանգըստացնելու համար փորձեցինք կարդալ նույն խոսքը տարբեր լեզուներով (անգլերեն, գերմաներեն, ռուսերեն, ֆրանսերեն, գրաբար): Ինչքան որ մեր ձեռքի տակ օտարալեզու Աստվածաշունչ կար, կարդացինք, և պարզվեց, որ ամենալավը պարսկերենն էր: Պարսկերենում այդ խոսքը գրված էր այնպես, ինչպես եղբայրներն էին մեկնաբանում. «Ով որ Աստծուց երես դարձնի, նրա համար այլևս զոհ չի մնում»:

Սիրելիներ՛, շա՛տ կարևոր է զանազանել «մեղք» և «մեղքեր» հասկացությունները: Օրի-

նակ, Սավուղի համար գրված է, որ մեղք գործեց, իսկ Դավիթի համար՝ մեղքեր (պղծություն, մարդասպանություն), և Աստված Դավիթին ասաց, որ նա թեև ծածուկ գործեց, բայց Ինքը թույլ պիտի տա, որ դրանց հատուցումը բացահայտ լինի: Եվ այդպես էլ եղավ: Սակայն Դավիթը փրկությունը չկորցրեց, որովհետև մեղքեր էր գործել և այդ մեղքերի համար պատժվեց: Իսկ Սավուղի մասին գրված չէ, թե պղծություն արեց: Նա այլևս չէր հավատում, որ իր կյանքն ու ուրախությունը Աստծո մեջ է: Նրան խելագարեցնում էր այն փաստը, որ իրենից բարձր մեկը կա, ու ինքը նրան (Դավիթին) պետք է սպանի: Սավուղը կորցրեց Աստծո մեջ եղած Կյանքի նկատմամբ իր հավատը, և ամենաժայրահեղ արարքն այն եղավ, որ հրամայեց Դավիթին թաքցնող քահանաներին սպանել: Սավուղը մեղք գործեց, որովհետև նրա հոգու հանգըստությունը, ուրախությունն ու խնդությունը իր փառքն էր: Երբ Սուրբ Հոգին Սավուղի վրա էր, նա հոգևոր մարդ էր, իսկ հոգևոր մարդուն մարդկանց վերաբեր-

մունքը չի հետաքրքրում. նա ունի Ներքին սենյակ, որի դուռը ներսից փակ է, ու դրսի ծայները նրան չեն հասնում: Սակայն երբ Սուրբ Հոգին նրանից հեռացավ, նա արդեն հոգևոր կյանք չունեւր. Երկնային Կյանքը հեռացավ, և նրա կյանքը դարձավ երկրավոր փառքը: Սավուղի և Դավիթի հոգիների վիճակները շատ լավ երևում են քարանձավում՝ նրանց հանդիպման ժամանակ: Աստված թույլ էր տվել, որ Սավուղը հայտնվի Դավիթի ձեռքում, բայց վերջինս ներում է Սավուղին, Տիրոջ վախն ունենալով՝ չի համարձակվում ձեռք բարձրացնել Աստծո օծյալի վրա: Հապա Սավուղը. Աստվածային Կյանքը լքել էր Սավուղին, իսկ մարդկային կյանքը խարսխված էր իր փառքի վրա, ու եթե այդ փառքը վտանգվում էր, նա հայտնվում էր դժոխքում: Սավուղը մեղք գործեց, փոխեց իր կյանքի աղբյուրը, բայց Դավիթը մեղքեր գործեց և պատժվեց: Դավիթի միտքն այնքան մթազնած էր, որ երբ մարգարեն եկավ իր մոտ և առակով պատմեց նրա արարքը, շատ շտապ դատ կայացրեց. «Կենդանի է

Աստված, որ այդ բանն անողը պետք է մեռնի»: Դավիթը պատժվեց գործած մեղքերի համար, բայց փրկությունը չկորցրեց: Դա երևում է Թագավորաց Գրքի այն հատվածում, երբ ինքը փախչում էր Երուսաղեմից՝ հարազատ որդու երեսից, Սեմեի անունով մեկը քարեր էր նետում իր ուղղությամբ և հայհոյում էր: Դավիթի զինակիցները մտածում են՝ Սեմեիին սպանել, սակայն Դավիթն արգելում է. «...ով Շարուհեայի որդիներ, դուք ինձի հետ ի՞նչ բան ունիք. թող տուէք որ այսպէս անէժք տայ. քանզի Տէրը ըսաւ անոր, Դաւիթը անիծէ. ու ո՞վ կրնայ ըսել թէ Ինչո՞ւ համար այդպէս ըրիր: Եւ Դաւիթ Աբեսայի ու իր բոլոր ծառաներուն ըսաւ, Ահա իմ երանքէս ելլող որդիս իմ հոգիս կը փնտռէ, ո՞ր

մնաց այս Բենիամինեանը. թող տուէք զանիկա որ անիծէ, քանզի Տէրը ըսաւ անոր: Թերեւս Տէրը իմ նեղութեանս նայի, ու այսօրուան անոր տուած անէժքին տեղ Տէրը ինձի բարիք հատուցանէ» (Բ Թագ. 16:10-12): Այստեղ Դավիթը մեղք չգործեց, հապա ցույց տվեց, որ իր հոգին մարդկային փառքով չի ապրում, որ իր կյանքը Աստված է:

Նորից գանք մեր եղբորը. վերջապես, երբ այդ եղբոր մոտ կարդացինք Աստվածաշնչի այդ հատվածի պարսկերենը, հասկացավ, որ ինքը գիտակցված մեղք չի գործել, այսինքն՝ ինքն Աստծուց երես չի դարձրել, ուրախացավ և ուղղվեց: Փառք Տիրոջը: Ամեն:

Հրայր Ամիրբեկյան

ԱՐԹՆՈՒԹՅՈՒՆ

Շատերն առաջին անգամ քրիստոսին գալուց հետո մեծ խինդով, թեթևությամբ և սիրով են լցվում: Սակայն որոշ ժա-

մանակ հետո նվազում է նրանց սկզբնական ջերմեռանդությունը, իսկ հաճախ՝ վերանում: Ի՞նչն է պատճառը: Ինչպե՞ս

կարող ենք վերականգնել մեր նախկին վիճակը:

Քրիստոնեական կյանքում չկա ավելի մեծ խնդիր, քան ջերմեանդության կամ Հիսուսի հանդեպ ունեցած սիրո պակասի խնդիրը: Տերը Եփեսոսի հնագույն եկեղեցուն ասաց. **«Բայց քեզի դեմ բան մը ունիմ, որ քու առաջուան սէրդ ձգեցիր: Միտքըդ բեր հիմա ուրկէ որ ինկար, ու ապաշխարէ և քու առաջուան գործերդ ըրէ. եթէ ոչ՝ շուտով կու գամ քեզի, ու քու աշտանակդ իր տեղէն պիտի շարժեմ՝ եթէ չապաշխարես»** (Հայտն. 2:4-5):

Ամեն անգամ սատանան խիստ կատաղում է, երբ ինչ-որ մեկը, Քրիստոսին հավատալով, խավարի թագավորությունից փոխադրվում է Աստծո թագավորություն: Այդ պատճառով էլ նա իր բոլոր զենքերով հարձակվում է նորահավատի վրա: Սատանայի հիմնական նպատակը հավատացյալից Հիսուսի հանդեպ ունեցած սերը կողոպտելն է: Նա գիտի, որ ճշմարիտ հավատացյալին չի կարող հափըշտակել Հիսուսի ձեռքից (Հովհ. 10:28), բայց կարող է նրան անպտղաբեր, անսեր ու

անկյանք դարձնել: Եվ դա շատ հաճախ հաջողվում է նրան:

Այսպիսով, քրիստոնեական կյանքում մենք հաճախ հոգևոր արթնության կարիք ենք ունենում: Եվ այդ արթնության կարիքը ոչ միայն անհատներն են ունենում, այլև եկեղեցիները: Մենք մշտապես պետք է քննենք մեզ՝ աշխարհում ամեն բանից առավել՝ ենք սիրում Հիսուսին (Մարկ. 12:30), ամեն բանից առաջ Աստծո թագավորությունն ենք փնտրում (Մատթ. 6:33), մեր բոլոր հոգևոր քույրերի ու եղբայրների հետ սիրո և հաղորդակցության մեջ ենք գտնվում (Հովհ. 1:7, 4:20), առօրյա կյանքում ճաշակում ենք արդյոք Սուրբ Հոգու պտուղները (Գաղ. 5:22-23), մեր կյանքում, մեր եկեղեցում կա՞ արդյոք հոգևոր զորություն (Ղուկ. 24:49, Գաղ. 1:8): Եթե հիշյալ հարցերից որևէ մեկի պատասխանը ժխտական է, ուրեմն արթնության կարիք կա:

Աստծո Խոսքը սերտելու հիմնական նպատակներից մեկը նորոգություն և արթնություն ունենալն է: Դա նաև այս մեկության հիմնական նպատակ-

ներից մեկն է: Ուրեմն, ընթերցիր աղոթքով, որպեսզի Աստծո խոսքը նոր իմաստով և զորությամբ Կյանք դառնա քո սրտում, և արթնություն լինի թե՛ քո մեջ, թե՛ ձեր եկեղեցում:

Այժմ վերադառնանք արթնության հարցին: Նախ՝ ի՞նչ է արթնությունը: Արթնությունը Քրիստոսի հանդեպ ունեցած մեր նախկին սիրո վերականգնումն է: Արթնություն նշանակում է Հիսուսի հետ քայլել Լույսի մեջ և թույլ տալ, որ Նա Իր Կյանքով ապրի մեր մեջ: Արթնանալ նշանակում է անկման շրջանից հետո վերականգնել հոգևոր առողջությունը: Արթնությունը մեր մեղքերը ընդունելն է և թողության համար Հիսուսին կանչելը: Արթնությունը մեր կյանքի բոլոր կողմերը Հիսուսի հսկողությանը հանձնելն է:

Արթնության ժամանակ մեր կյանքում մեծ իրարանցում է տեղի ունենում: Սակայն դա չի նշանակում, թե արթնությունը զգացմունքային մոլեգնություն է: Այն աղոթքի, խորհրդածության, սթափ ինքնագնահատման և Հիսուսին մոտենալու պահ է: Արթնությունը տեղի է ունենում այն

ժամանակ, երբ բացահայտվում են մեր կեղծավորությունն ու ինքնախաբեությունը, երբ եկեղեցում խոստովանում ենք մեր վիճաբանությունները, ուրիշներին քննադատելը և դառնություն պատճառելը, երբ մեր կյանքի փոփոխության շնորհիվ մարդիկ ավելի են մոտենում Հիսուսին: Ամենից առաջ արթնությունն այն ժամանակ է տեղի ունենում, երբ Սուրբ Հոգին գործությամբ իջնում է մեզ վրա և գործում թե՛ մեր կյանքում, թե՛ մեր եկեղեցիներում:

Ինչպե՞ս է սկսվում արթնությունը:

Արթնությունը գրեթե միշտ սկսվում է մեր մեղքերի գիտակցմամբ և խոստովանությամբ: Առաջին հերթին մեղքի առկայությունն է արթնության պատճառը: Սատանայի հարձակման հիմնական զենքը մեզ մեղքի մեջ ներքաշելն է: Երբ մեղանչում ենք, զատվում ենք Աստծուց, Սուրբ Հոգին վշտանում է մեր մեջ, կորցնում ենք Հիսուսի հետ ունեցած մեր հաղորդակցությունը, ուրախությունը, խաղաղությունը և զորությունը: Եթե մեղք չունենայինք, արթնության կա-

րիք էլ չէր լինի: Այսպիսով, արթնությունն սկսվում է մեղքերի ճանաչմամբ և խոստովանությամբ:

Մենք չենք սիրում մեզ մեղավոր համարել, նվազեցնում ենք մեր մեղքերը, հաճախ նույնիսկ չենք ճանաչում դրանք: Մենք նմանվում ենք այն հարուստ պատանուն, որն Հիսուսին ասաց, թե մանկությունից ի վեր պահել է բոլոր պատվիրանները (Մարկ. 10:17-21): Նա վստահ էր, թե մեղք չունի: Սիրելիներ, թեև մենք չենք տեսնում մեր մեղքերը այս հարուստ պատանու նման, բայց դա չի նշանակում, որ Աստված էլ չի տեսնում դրանք: Մեղքը միայն պատվիրանի խախտում չէ: Մեր կյանքում գոյություն ունեցող այն ամենը, ինչն անհամատեղելի է

Աստծո Կամքի հետ, մեղք է: Ուրեմն, մեղքը կարող է լինել մեր սխալ դիրքը կամ վերաբերմունքը՝ ես-ը, հպարտությունը, նախանձը, ագահությունը, բարկությունը, անիմաստ մտահոգությունը, անհավատարմությունը: Մեղքը միայն սխալ գործելը չէ, այլ նաև ճիշտը չանելը (Հակ. 4:17), Աստծուն ամբողջ հոգով, սրտով, մտքով և կարողությունով չսիրելը (Մարկ. 12:30), մեր մերժավորին մեր անձի պես չսիրելը (Մարկ. 12:31), առիթի դեպքում Ավետարանը չըվկայելը (Ա Պետր. 3:15), կարիքի մեջ գտնվող մեր եղբորը չօգնելը (Մատթ. 25:41-45): Հիմա ասե՛ք՝ կա՞ մեկը, որ մեղք չունի (Ա Հովհ. 1:8):

Շարունակելի

Սուրբ Հոգու հղումը

1904-ին ամբողջ Ուելսը բռնազավթվում էր: Մինչ այդ ազգը Աստծուց հեռացած էր: Հոգևոր վիճակը, բնականաբար, շատ ցածր էր: Եկեղեցի հաճախողները քիչ էին, և մեղքը խիստ շատանում էր ամենուր: Հանկարծ,

ինչպես մի անակնկալ մորիկ, Աստծո Հոգին շարժվեց երկրի վրա: Եկեղեցիները այն աստիճան էին լցվում, որ շատերին տեղ չէր լինում ներս մտնելու:

Հավաքությունները ընթանում էին առավոտյան ժամը 10:00-ից մինչև կեսգիշեր: Ամեն օր, օրը երեք անգամ հատուկ հավաքություններ էին լինում: Որպես գործիք՝ Տերը օգտագործում էր Իվան Րապրոսին: Քարոզները շատ քիչ էին: Ավելի շատ երգում էին, վկայություններ և աղոթքներ անում: Սրանք էին հավաքությունների գլխավոր գործոնները: Երգարաններ չկային, նրանք երգերը մանկուց գիտեին: Երգչախումբ չկար, քանի որ երգում էր յուրաքանչյուր ոք: Հանգանակություն չկար, ոչ էլ ծանուցում: Ուելսում դեռևս նման «ցնցում» չէր եղել: Անհավատները դարձի էին գալիս: Գինեմուլներ, ավազակներ, խաղամուլներ փրկության էին մղվում, և հազարավորներ արժանավայել կյանքի էին դառնում: Ամեն կողմից ահռելի մեղքերի խոստովանություններ էին կատարվում: Հին պարտքերն էին մարում: Թատրոնները հաճախողներ չունենալու պատճառով փակվում էին: Ածխահանքի բանվորները չէին ուզում այլևս ջորիները բանեցնել հանքերում, որովհետև դրանում անգթությամբ

յուն էին տեսնում: Հինգ շաբաթվա ընթացքում 20 հազար մարդ միացավ եկեղեցուն: 1835-ին Տիտոս Գոան ցամաք իջավ՝ Հավայան կղզիներից մեկի ափին: Իր առաջին ավետարանչության ժամանակ ժողովուրդը մեծ բազմությամբ եկավ Աստծո խոսքը լսելու: Մարդիկ խառնվում էին այն աստիճան, որ նա անգամ սնվելու ժամանակ չէր գտնում: Մի օր նա ստիպված եղավ մինչև նախաճաշը երեք անգամ քարոզել: Գոան հասկանում էր, որ Աստծո զորությունն էր գործում: 1837-ին մարած կրակը վերստին սկսել էր բռնկվել: Գրեթե ողջ բնակչությունը դարձավ Աստծո խոսքի ունկնդիր: Նա քարոզում էր 15 հազար մարդու: Եվ քանի որ ինքը անկարող էր նրանց մոտ գնալու, մարդիկ էին գալիս իր մոտ: Երկու տարի բացօթյա հավաքություններ անցկացվեցին: Ցերեկ թե գիշեր, մի ժամ չկար, որ 2-ից 6 հազար մարդ զանգակի ձայնը լսելուն պես չվազեր բացօթյա հավաքությի՝ ահուդողով, լացով, հեկեկալով ու բարձրաձայն աղաղակով՝ զրթություն ստանալու համար:

Երբեմն այն աստիճանի էր հասնում ողբն ու աղաղակը, որ քարոզչի ծայնը չէր լսվում: Եվ հարյուրավոր անգամներ մարդիկ նվաղած ուղղակի գետնին էին ընկնում: Ոմանք աղաղակում էին՝ ասելով. «Երկսայրի սուրը ինձ կտոր-կտոր է անում»: Մեկը, որ չարամտորեն եկել էր ծաղրելու հավատացյալներին, շան նման կոնգոստալով գետնին ընկավ և գռռաց. «Աստված ինձ զարկեց»: Մի անգամ, երբ քարոզիչը դաշտում ավետարանում էր, և շուրջ 2000 մարդ էր հավաքվել, մեկը բարձրաձայն աղաղակեց. «Ի՞նչ պիտի անեն, որ փրկվեն», և մաքսավորի աղոթքով ընկավ Տիրոջ առաջ, ու ողջ ժողովուրդը միացավ նրա՝ գթություն հայցող աղաղակին: Տիտոս Գոան կես ժամ չկարողացավ խոսք արտաբերել: Նա միայն լուռ նայում էր՝ տեսնելով Աստծո գործը: Կռիվ-

ները վերջացան, զինեմուներ ազատագրվեցին ակրիոլի գերությունից, շնացողներ դարձի եկան և մարդասպաններ խոստովանեցին իրենց հանցանքները ու ներվեցին: Գողերը գողացածը վերադարձրին: Եվ մարդիկ, ովքեր հարատևում էին մեղքերի մեջ, հրաժարվեցին դրանցից: Մեկ տարում 5244 մարդ եկեղեցուն միացավ: Մեկ օր եղավ, որ 1705 մարդ մկրտվեցին, և 2400-ը՝ Տիրոջ սեղանին մոտեցավ: Ամենածանր մեղքերով բռնվածներ քիչ օրեր հետո Աստծո սուրբերը դարձան: Եվ երբ Տիտոս Գոան այդ վայրից մեկնեց, ինքն անձամբ 11960 հոգու էր ընդունել և մկրտել:

*Աղբյուրը՝ «ԱՐԹՆՈՒ-
ԹԻՒՆԸ, ՈՐՈՒՆ ԿԸ ԿԱՐՕ-
ՏԻՆՔ», Ա.Ճ. Սմիթն, Հալէպ,
1929թ.*

Տալլինյան շարժում

Տալլինյան արթնությունն սկսվել է 1970-ականների վերջին՝ ֆինլանդիան բռնկած մեծ

արթնությունից հետո, որում Աստված օգտագործել էր Նիլո Յուլիո Վայնենին: Նիլոն տառա-

պել էր ստամոքսի քաղցկեղից, իսկ կինը՝ կոկորդի: Եվ ահա ամուսիններով ֆիննական մի անտառի մոտ տնակ են վարձում՝ ծոմապահության, աղոթքի և հավիտենությանը նախապատրաստվելու նպատակով: Արդյունքում նրանք բժշկվում են, իսկ Նիլոն, շրջելով ողջ ֆինլանդիայով, վկայում է այդ մասին: Սկսվում է արթնության մեծ շարժում, որի ընթացքում հեռուստատեսությամբ հեռարձակվում են Սուրբ Հոգու զորությամբ համակված հավաքույթներ: Այդ հաղորդումները դիտում են նաև Էստոնիայում: Տալլինում Ռեյն Ուուլեմյոյսը և մի քանի հոգևոր եղբայրներ միասին աղոթում են, որ այդ արթնությունը թափանցի նաև Էստոնիա: Այդ նախանձավորներից էին Ուդո Վեկոն և Ալեքսանդր Պոպովը: Եվ ահա, Ավետարանի հավատքի ֆինն անդամներին հաջողվում է գալ Էստոնիա՝ համատեղ հավաքույթներ անցկացնելու: Նրանց ակտիվորեն միանում են նաև Յանիս Օգուլինկկիչը և Գունար Լակզդինշը՝ Լատվիայից: Տալլինի «Օլիվեսթե» աղոթքատանն

ամիսը երկու անգամ մասնավոր ժողովներ են տեղի ունենում, որոնց համար ուրբաթ օրերին աղոթում են բարեխոսները: Այդ ժողովներում մարդիկ բժշկվում են քաղցկեղից, նետում են հեռակները: Սուրբ Հոգով համակված՝ որոշ ծառայողներ արդեն իրենք են այցելում Խորհրդային Միության այլ եկեղեցիներ՝ ծառայելու: Տալլինցիների հետ հանդիպում են չգրանցված համայնքների մի շարք առաջնորդներ, մասնավորապես՝ ավագ եպիսկոպոս Նիկոլայ Կամինսկին: Եվ աղոթքի, հավատքի և հոգու այդ շարժումը տարածվում է նաև շատ չգրանցված եկեղեցիներում: Բերդիչևոյի մոտ Բուխարե գյուղում աղոթքի ժամանակ բժշկվում է տարիներով կծկված Եվգենի Պոլիշչուկը, ընդ որում ներկաները լսում են Սուրբ Հոգու զորությամբ ապաքինվող ոսկորների ճտճտոցը և նրա աղաղակը. «Փա՛ռք Աստծուն»: Լուրը շտապ տարածվում է ողջ գյուղով մեկ և նրա շրջաններից դուրս: Ժենյան ինքն է սկսում շրջել շատ բնակավայրեր և պատմել իր հետ կատարվածի մասին ...Մեր

եկեղեցու շատ «հին» եղբայրներ ու քույրեր լսել են ժենյայի վկայությունը Երևանում: Բժըշկություններից և ազատագրություններից բացի տեղի են ունե-

նում Սուրբ Հոգու այլ դրսևորումներ: Շուտով «մտահոգվում են» իշխանությունները, և արթնության կրակը սկսում է մարել:

Վկայություն

Սիրելի՛ ժողովուրդ, զգուշանաք. չլինի թե մեկը վերջին օրը Տիրոջից լսի. «Ես քեզ բնավ չեմ ճանաչում, մեկդի գնա...»:

Մի քանի օր առաջ Տերը տեսիլք ցույց տվեց, ու ես ահուդողով էի բռնվել: Տեսնում եմ մեր դահլիճը, ժողովուրդը՝ լցված, բոլորը ներկա են: Ու միանգամից մեր դահլիճը տեղափոխվեց Երևանի Կարեն Դեմիրճյանի անվան մարզահամերգային համալիր: Դա շատ մեծ դահլիճ է: Տեսնում եմ ամբողջ Հայաստանյաց եկեղեցին է՝ բոլոր քույր-եղբայրները, անգամ նշանակված կամ արձակվածները... Բոլորը լցված են: Հետո տեսնում եմ՝ դահլիճը

փոխվեց ու շատ մեծացավ: Այն տպավորությունն էր, թե ողջ աշխարհի քրիստոնյաներն էին հավաքված: Մարդիկ նստում են: Դիմացը տեսնում եմ երեք շարքով դրված նստարաններ: Ինձ ասում են՝ նստի՛ր առջևի նստարանին: Ես էլ մտածում եմ՝ հիմա որ նստեմ, դեռ ավագ եղբայրներ պիտի գան, Մամիկոն եղբայրը, մյուսը, մյուսը դեռ չեն եկել: Մտածում եմ՝ լավ է նստեմ երկրորդ կամ երրորդ շարքում, որ հետո տեղիցս չելնեմ: Նստում եմ, տեսնում եմ՝ դահլիճը լիքը լցված է: Տեսնում եմ դահլիճի կողքերով՝ պատերի մոտ, լիքը մարդիկ են կանգնած: Ու մեկ էլ սրտիս մի խոսք է գալիս. հասկացա՛ Տիրոջ ձայնը

է: Ասաց. «Նա, ով սա կազմակերպել է, Նա, ով սրա Ղեկավարն է, Ինքը Տերն է, և մարդիկ է ուղարկել, որովհետև այստեղ մարդիկ կան, որ իրենց տեղում չեն նստել: Հետո տեսնում եմ՝ ինչ-որ մարդիկ մոտենում են նստած ժողովրդին ու ասում՝ ովքեր իրենց տեղում չեն նստել, թող վեր կենան: Շատերը վեր կացան: Տեսնում եմ այդ լուսավոր դահլիճից մի դուռ. այդ դուռը բացվում է, ու մու՞թ, խավար է: Ու այս մարդիկ դուրս եկան, դեպի այդ դուռն են գնում: Մտածում եմ՝ այս ի՞նչ է կատարվում, Տեր Աստված: Մեկ էլ տեսնում եմ՝ այն մարդիկ, որ կանգնած էին, գալիս, նստում են ազատված տեղերում: Ու Ձայն է գալիս. Տերն է խոսում.

-Բոլոր դատողներ, բոլոր բամբասողներ, բոլոր չարագործներ..., - ու մեղքերի անուններն է տալիս: Ու մարդիկ նստած տեղներից վեր են կենում ու դուրս են գալիս:

Հիմա մի դող է բռնել ինձ... ժողովուրդ ջան, շատ բաների միջով եմ անցել, կողքս մարդիկ են մահացել, վախեցել եմ, դողացել եմ, բայց էդպիսի դող ես

չեմ զգացել: Դող, ահ ու սարսափ է բռնել. լաց եմ լինում, ասում եմ. «Աստված ջան, ես էլ մեղավոր մարդ եմ, հեսա ինձ էլ է՛ս ժողովրդի հետ պետք է տանեն»: Իսկ ժողովուրդը դուրս է գալիս ու գնում է դեպի էդ մու՞թը, էդ խավարը: Ու էնտեղ ոչ մեկը չէր փորձում արդարանալ կամ մեկին մեղադրել: Ամեն մեկը վեր էր կենում ու իր հանցանքի համար գլուխը կախ գնում էր: Ես լացում եմ, խնդրում եմ Տիրոջը. «Տեր, օգնիր՝ ապաշխարեմ»: Մեկ էլ Ձայնը միանգամից ասաց. «Հանդարտվիր, նստիր»: Նայեցի՝ դահլիճի մեծ մասը դատարկ է: Ու միանգամից այդ ժողովրդի հետ բարձրացանք վերև: Ժողովուրդ ջան, ես երկու անգամ երկինքը տեսել էի, բայց այդ օրը, որ Տերը ցույց տվեց, ես այդպիսի սպիտակ, այդքան գեղեցիկ, սքանչելի բաներ չէի տեսել: Ճախրում էի օդերում: Ուրախությունից սիրտս պայթում էր, ու էս խոսքն էր մտքիս անվերջ գալիս. ահա՛ ինչու էր Պողոսն ասում, որ մարդու աչք չի տեսել, ականջը չի լսել, սիրտը չի վայելել: Էս ի՞նչ սքանչելի է: Ու

սկսեցի աղաղակել. «Հիսուս ջան, գոռով եկել եմ, թող մնամ, էլ չիջնեմ»: Ու լսեցի՝ «Դեռ ժամանակը չէ»: Եվ մի շատ մեծ ուժ գոռով, ուժով ինձ քաշեց ու մխրձեց մարմնիս մեջ: Ու դահլիճում նստած մարդկանց նորից խոսք եղավ. «Ապաշխարե՛ք, արժանի պտուղ բերե՛ք, որ երկինք մտնեք»:

Ես սա տեսել եմ, ժողովուրդ ջան, սա իրականություն է՝ անկախ նրանից՝ ով կընդունի,

ով չի ընդունի: Սա իրականություն է. ես հավատում եմ: Շուտով Տերը Իր ողորմությունը պիտի անի: Դրա համար ապաշխարենք, լրջորեն փոխվենք: Սիրելիներ, մենք գործ ունենք Մեկի հետ, Որը սիրտ ու երկկամունք քննող է: Թող Սուրբ Հոգին օգնի մեզ՝ լուրջ ապաշխարենք, քանի որ մեղքը բնավ երկինք չի մտնելու: Ամեն:

*Արտակ եղբայր,
(Վանաձոր, հովիվ)*

Սիրելի՛ եղբայր և հարգարժան քույր,
Հիշի՛ր՝ աշխարհում բոլորս ենք հյուր,
Ջոհասեղանդ դու վերականգնի՛ր՝
Աղոթքի կյանքդ Ներքին սենյակի:

Հարատև աղոթք ծնկների վրա,
Տերն օրինակ թողեց երկրի վրա:
Ավետարանի խոսքը երկսայրի
Մինչև ողնուծուծ պիտի թափանցի:

Ու՛ժ առ, քրիստոնյա՛, Հիսուսի՛ն գնա,
Սուրբ Հոգով լեցվիր ու մի՛ թուլանար,
Հոգու կրակը թո՛ղ բոցավառվի,
Մեր աղոթքները Հայր Աստծուն հասնի:

Գագիկ եղբայր (Զարբախ)
05.01.2023 թ., ժ. 07¹⁰,
(աղոթքի ժամանակ ծնված տողեր):

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Ասրված սիրում է չեզ և ուզում է, որ դուք հավատար Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում ենք Հովհաննու 3:16-ում. «Որովհետև Ասրված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փակեց, որ ով Նրան հավատար չկորչի այլ Հավիտենական Կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելի լսել ու իմանալ Ասրծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Արավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	093 38-12-42	Ղազարյան Արտուշ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արովյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Զանիկ
Արավերդի	094 30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Սյրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Սիշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փյոյրյան Պողոս
Արմավիր	091 75-99-20	Մսիբարյան Ռադիկ
Արմավիր	093 19-52-04	Մարկոսյան Վրեժ
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ազատավան)	077 28-75-91	Մամվելյան Պերճ
Արցախ	094 00-94-08	Մարդյան Միքել
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարդուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Սկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միքել
Էջմիածին	093 18-75-30	Մուկաչ Էդիկ
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Մայիսակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	099 88-05-50	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Մուրիսյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org